

ARARAT, Yusuf Cemil

(1879-1963)

Arap dili ve edebiyatı âlimi.

Konak aşçıbaşlarından Karslı Mehmed Ağa'nın oğludur. İstanbul'da Kınalıada'da doğdu. Dost ve arkadaşları arasında Hâfız Yusuf ve Hâfız Bey diye tanınmıştır. Hıfzını ve Etyemez'de Kamer Hatun İlkokulu'nu bitirdikten sonra, tahsiline Aksaray Vâlide Sultan Rüşdiyesi'nde devam etti. Bir taraftan Heybeliada Bahriye Rüşdiyesi'ne bağlı olan Menşe-i Küttâb-ı Bahriyye'ye devam ederken diğer taraftan da Harbiye Nezâreti'nin tanınmış mektupçularından Giritli Ahmed Muhtar ve Ali Rızâ beylerin yanında kendisini yetiştirmeye çalıştı. Henüz on dokuz yaşında iken açılan bir imtihanı kazanarak Kuleli Askerî İdâdisi edebiyat öğretmenliğine tayin edildi (1898). Ayrıca bu sırada kendisine Harbiye Nezâreti'nde şifre âmirliği görevi de verildi. Arapça'sını geliştirmek amacıyla Dârülfünun edebiyât-ı Arabiyye muallimi Mostar müftüsü Ali Fehmi Câbiç'ten ders aldı. Beyazıt Camii dersiâmlarından Abdürrahim Efendi'den de Farsça öğrendi. Arapça edebî metinleri daha iyi anlayabilmek için Necati Lugal, Mehmed Âkif ve Babanzâde Ahmed Naim beylerle birlikte Şirvanlı Hâlis Efendi'den Harîrî'nin *Maķâmât* adlı eseriyle Câhiliye devri şairlerinin *muallaka**larını okudu ve bunları okutabilecek kabiliyette olduğuna dair icâzetnâme aldı.

Memuriyet hayatında altı serasker ve on Harbiye nâzırının kalem-i mahsûs (özel kalem) müdürlüğünü yapan Hâfız Yusuf, bu görevden emekli olduktan sonra İstanbul'da Kapalı Çarşı'da bir natürcü (cam elmasçılığı) dükkânı açtı. Bu

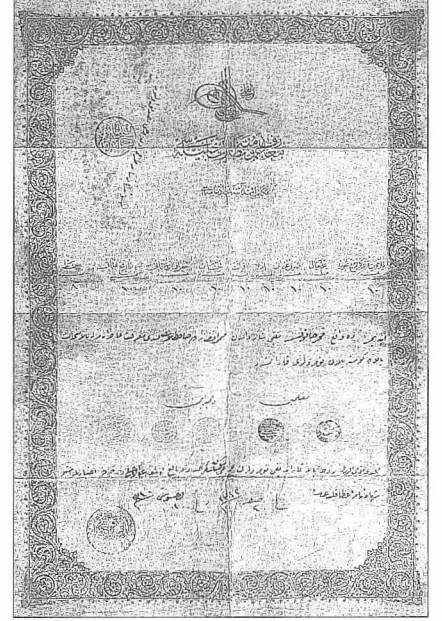
Yusuf Cemil Ararat

rada kaç yıl çalıştığı belli değildir. Bu sırada isteyenlere Arap ve Fars edebiyatlarının önemli eserlerini okutmaya devam ettiği bilinmektedir. Kınalıada'daki evi istimlak edildiği için muhtelif semtlerde oturduktan sonra yakın dostlarından Süleyman Süleymangil'in tahsis ettiği Altunzade'deki evde vefatına kadar yaşadı. Kendisinden başka hiçbir yakını bulunmayan annesini incitme endişesi ve geçim darlığı yüzünden hiç evlenmemişti. Ders verdiği öğrencilerinden herhangi bir maddî menfaat beklemez, hatta hediye bile kabul etmezdi. Son derecede alçak gönüllü bir ilim adamı idi. Arapça ve Farsça'ya, bu dillerde şiir yazacak kadar hâkimdi. Arapça ve Farsça şiirleri çok defa aynı vezinlerle başarılı bir şekilde Türkçe'ye çevirebiliyordu. Hâfızlığı, Kur'an'da bulunan bir kelimenin mânasını açıklamak için nerede ise o kelimenin yer aldığı bütün âyetleri sıralayacak kadar kuvvetli idi. Ayrıca binlerce kelimeyi (lugatı) örnek beyitler (şevâhid) ve kullanımına ait özellikleriyle ezbere bilirdi.

Sağlığında onu takdir edenler arasında, döneminin sayılı bilginlerinden olan İsmail Saib Efendi, Mehmed Âkif ve El-mallı Küçük Hamdi Efendi gibi seçkin kimselerin yanında ünlü Alman müsteşir H. Ritter ve Oscar Rescher de (Osman Yaşar) yer almaktadır. Özellikle Oscar Rescher ondan büyük ölçüde faydalandığını sık sık belirtirdi.

Eserleri. 1. *Müşkilât-ı Fuzûlî*. Fuzûlî divanındaki güç beyitlerin açıklamalarını ihtiva eden eserini müellif hattı ile tek nüshası Süleymaniye Kütüphanesi'nde bulunmaktadır (Şehid Ali Paşa, nr. 458). 2. *Nahiv Özü*. Dört sayfadan ibaret olan bu manzum risâle İstanbul'da basılmıştır (1955). 3. *Kur'ân-ı Kerîm İçin Çiçekli Elifbe* (İstanbul 1953). 4. *Arûz'a İtiraz*. Eserin daktilo edilmiş bir nüshası DİA Kütüphanesi'ndedir (nr. 10131). 5. *Lâmiyyetü'l-Arab*. Şenferâ'nın aynı adlı kasidesinin tercümesi olup Ararat'ın talebelerinden Mustafa Sabri Sözeri tarafından yayımlanmıştır (İstanbul 1962).

Bunlardan başka Arapça'daki edatların kullanımını anlatan müsvedde halindeki bir risâlesi, annesinin ölümü üzerine yazdığı mersiye ile gazelleri, hiciv ve nazîrelerden ibaret şiirleri dağınık bir halde Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Kütüphanesi'yle bazı öğrencilerinin elinde bulunmaktadır. Ararat ayrıca, elinden düşürmediği *Muhtârü's-Şihâh*, *Muhtû'l-Muhtî*, *el-Müncid*, *Di-*

Yusuf Cemil Ararat'ın ilkmektep diploması

vânü'l-Mütenebbî ile Ömer Rıza Doğrul'un *Tanrı Buyruğu* adlı Kur'an meâlî ve özellikle Arap dili ve edebiyatı ile ilgili diğer bazı eserlere kenar notları (hâşiye) yazmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Eşref Edib, *Mehmed Akif-Hayatı, Eserleri ve 70 Muharririn Yazıları*, İstanbul 1939, II, 183; Mâhir İz, *Yılların İzi*, İstanbul 1975, s. 259-282; Bekir Topaloğlu ve Süleyman Süleymangil'de bulunan kendi eserleri ve evrakı.

AHMET KAHRAMAN

ARAS

Doğu Anadolu bölgesinden doğup Türkiye sınırları dışında Hazar denizi havzasına ulaşan akarsu.

Uzunluğu 1059 km. olan Aras nehri'nin 548 kilometresi Türkiye toprakları üzerinde bulunmaktadır. Aras nehri Bingöl dağı'nın (3194 m.) kuzeybatı yamaçlarının zirveye yakın kesimlerindeki çok sayıda kaynak sularının birleşmesiyle oluşur. Önce güney-kuzey istikametinde akarken sonra kuzeydoğuya, daha sonra da doğuya yönelir. Nehir doğuya doğru akarken batı-doğu doğrultusunda uzanan Tekman havzasından geçer. Bu havzada Aras'a birtakım küçük kollar da dökülür. Bu kollardan ırmağa soldan karı-

şanlar Palandöken dağı (3176 m.), Şahvetlet dağı (2654 m.), Nalbant dağı (2899 m.) ve Sakaltutan dağından (2402 m.) inen derelerdir. Tekman havzasında Aras'ın sağ taraftan aldığı kollar ise Bingöl dağı'nın kuzeydoğu yamaçlarından kaynağını alan derelerle daha doğudaki Akdağ'dan (2881 m.) gelen derelerdir. Bu küçük dereleri topladıktan sonra, Tekman'ın 20 km. kadar doğusunda güney-kuzey doğrultusunu alır. Kuzeye doğru akarken doğuda Karayazı tarafından gelen Çikılğan deresi kendisine kavuşur. Daha kuzeyde Aras, doğudaki Topçu dağı ile batıdaki Sakaltutan dağı arasındaki dar bir vadiyi geçtikten sonra Pasinler ovasına açılır. Adı geçen ovanın doğusunda bu ovanın sularını toplayan ve Pasin suyu adı verilen akarsu ile birleşir ve bu noktanın yakınında İlhanlılar zamanında vezir Emîr Çoban tarafından 1297 yılında yaptırılan ve bu vezirin adından dolayı Çoban Köprüsü adı ile tanınan yedi kemerli (1878'den beri altı kemerli) taş köprü'nün altından geçer.

Pasinler ovasının bu köprüden aşağıda kalan kesimine Aşağı Pasin, yukarıda kalan kesimine ise Yukarı Pasin adı verilir.

Aras ırmağı buradan itibaren tekrar batı-doğu doğrultulu mecrasında, teşekkülüne önemli kırık (fay) hatlarının sebep olduğu ve bundan dolayı da tarih boyunca önemli depremlere mâruz kalan "çöküntü havzaları"nı takip eder. Horasan'ı geçtikten sonra soldan Zivin çayını alır. Bu çay 1878 Berlin Antlaşması'ndan itibaren kırk yıl Türkiye ile Rusya arasında sınır teşkil etmişti. Aras, Zivin çayını aldığı yerden Arpaçayı kavşağına kadar birçok yerde dar boğazlardan geçer. Bu arada sadece Kağızman önlerinde vadisi bir dereceye kadar genişler ve çevresine göre mutedil iklim şartları gösteren bu kesimde çeşitli meyve bahçeleri yaygınlaşır. Gene bu kesimde Aras vadisinin güneyinde, eskiden beri işletilen, günümüzde de işletilmeye devam edilen Kağızman tuzlaları bulunmaktadır. Tuz ihtiva eden aynı jeolojik yapıdaki arazi daha doğuda nehrin Arpaçayı kolunu aldığı mevkiin güneyindeki Tuzluca (eski Kulp) civarında da görülür ve buradaki tuzlalardan da tuz elde edilir. Aras vadisi Kağızman'dan doğuda yeniden darlaşır ve burada Boğum Boğazı adı verilen bir boğaza dalar.

Aras nehri Arpaçayı kavşağından sonra daha da büyür ve buradan itibaren 140 kilometrelik bir mesafe boyunca Tür-

kiye ile Sovyetler Birliği arasında sınır çizgisi rolünü oynar. Aras nehri burada Araplar'ın Sürmari dediği, bizim Sürmeli Çukur adını verdiğimiz bereketli topraklarında pamuk dahil çeşitli ürünlerin yetiştiği önemli bir tarım alanını ikiye böler. Kuzeydeki Alagöz dağından güneyde Ağrı dağı eteklerine kadar uzanan bu çukur alanın Aras'ın sol tarafındaki kuzey yarısı Sovyetler Birliği sınırları içinde, ırmağın sağ tarafındaki güney yarısı ise Türkiye sınırları içinde kalır. Bu büyük ovanın Türkiye'de kalan kısmına en büyük merkezinin adı verilerek İğdir ovası denir. Aras ırmağı Sürmeli Çukur'u geçerken de iki tarafından bazı kollar alır. Bunlar arasında en önemlileri kuzeydeki Alagöz dağından gelen Abaran (Avaran) ile Gökçe gölünün ayağını teşkil eden ve Revan'dan geçen Zengimari suyudur.

Aras nehri, Türk - Rus - İran sınırının birleştiği ve Türkiye'nin en doğu ucunu teşkil eden noktadan sonra İran ile Sovyetler Birliği sınırını meydana getirir. Tam bu üç devlet sınırının birleştiği noktada sağ taraftan Türkiye'deki "Dil arazisi"nin güneyini takip eden Karasu'yu alır. Bu noktadan sonra ırmak sağ taraftan Türkiye sınırları içinden gelen Zengimari suyunu alır ki bu akarsuya Sarısu veya Mâkû şehrinde geçtiği için Mâkû suyu da denir. Sol taraftan yani Sovyetler Birliği tarafından da Arpaçayı adlı çay kavuşur. Bu Arpaçayı'nı gene Aras'ın kolu olan ve vadisi Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında sınır teşkil eden öteki Arpaçayı'ndan ayırmak için buna Doğu Arpaçayı adı verilmiştir.

İrmağın soldan aldığı öteki önemli kollar ise Nahçıvan civarında kendisine batıdan ulaşan Nahçıvan suyu ile Culfa şehrinden geçmeden biraz önce aldığı Alıncak suyudur. Aras, Alıncak suyu kavşağından önce de sağ taraftan Kotur çayını alır. Hoy ovasını sulayan bu çaya, Türkiye - İran arasındaki sınır dağlarından doğan Akçay da katılır. Bu Akçay kolundan dolayı Kotur çayına Farsça Sefid Rûd adı verilir.

Aras, İran ile Sovyetler Birliği arasında sınır meydana getirerek aktığı bu kesimde kuzeydeki Karabağ bölgesi ile İran Azerbaycanı tarafında kalan Karadağ arasında sert akışlı ve yer yer düşüşler yapan yatağında akar. Bu arada bu hızlı akışı sırasında birtakım çağlayanlar meydana getirir ki bunlardan en önemlisi Ordubâd'ın yakınında bulunanıdır. Birçok seyyah ve eski coğrafyacının bu

çağlayanlardan söz ettiği görülmektedir. Kâtib Çelebi'nin, insanların altından geçtiğini zikrettiği Arasbar şelâlesinin de olduğu tahmin edilmektedir. Arasbar aynı zamanda buradaki dar boğazın da adıdır.

Aras, aşağı yukarı orta kesimlerine isabet eden bu sert akışlı yatağından sonra Mugan çölü adı verilen kurak bozkır sahasına girer. Bir süre sonra daha farklı olarak bataklıklarla kaplı yörelerden geçer, Cevad civarında gene Türkiye topraklarından çıkan ve Tiflis'ten geçen Kura (Kür) nehri ile birleşir. Daha sonra bu nehirle ortak bir delta meydana getirerek Hazar denizine ulaşır. Fakat sularının bir bölümü 1896'dan beri doğrudan doğruya Hazar denizinin Kızılağaç körfezine akmaktadır. Ağzı kısmında önemli havyar toplama merkezleri vardır.

Aras'ın tarih boyunca devam eden öneminin başta gelen sebeplerinden biri, eski dönemlerden beri çeşitli ülkeler arasında sınır teşkil eden bir akarsu olmasıdır. Meselâ İlkçağ'ın Medya Devleti ile Urartu Devleti arasındaki sınır çizgisi belli bir kesiminde Aras nehrini takip ediyordu. Aynı şekilde İskender İmparatorluğu'nun kuzey sınırları da bu nehrin orta kesimlerine dayanıyordu. Eskiçağ'larda olduğu gibi Ortaçağ'larda da Aras'ın sınır olma özelliği devam etmiştir. Aras boyları ilk defa Hz. Osman zamanında Habîb b. Mesleme kumandasındaki kuvvetler tarafından müslüman topraklarına katıldıktan sonra, Arap idaresindeki Azerbaycan'ın kuzey sınırı olarak çok zaman Aras kabul edilmiştir. Fakat bu kuzey sınır bazan Derbent'e (Bâbülbvâb) kadar uzanmıştır. Aras'ın sağ tarafında bulunan Varasan şehri de İma Azerbaycan'dan sayıldığı halde bu nehrin sol kıyısındaki Baylakan ve Nahçıvan şehirleri ancak zaman zaman bu ülkeye dahil olmuştur.

Sâsânîler devrinde de Aras'ın sınır teşkil ettiği, bu nehrin kuzey taraflarının Hazarlar'ın elinde, güneyinin ise Sâsânîler'in elinde bulunduğu bilinmektedir. Ancak zaman zaman Hazarlar'ın güneyden gelen kuvvetler tarafından daha kuzeye sürüldükleri dönemlerde sınırın da Aras'tan daha kuzeye kaydığı görülmüştür. İbn A'sem el-Kûfî bu dönemlerde Aras havzasında Hazarca'nın yaygın bir dil olduğunu kaydeder, hatta Fars aslından olanların bile fasih Hazarca konuştuklarını belirtir.

Aras'ın devletler arasında sınır çizgisi olması, yakın devirlerde olduğu gibi bugün de devam etmektedir. 1921'de imzalanan Moskova ve Kars muahedelerinin kabul etmiş olduğu Türkiye-Sovyetler Birliği sınırı Aras nehrinin orta çizgisini esas aldığı gibi, ondan aşağı yukarı bir asır kadar önce 1828'de yapılan Türkmençay Muahedesi de Rusya ile İran arasındaki sınır çizgisini gene bu nehrin belli bir kesiminden geçirmiştir. Aras bu şekilde tarih boyunca sınır rolü oynadığı gibi bazı kolları da bu fonksiyonu yerine getirmiştir. Meselâ Aras'ın önemli kollarından Arpaçayı'nın günümüzde Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında sınır oluşturduğunu ve Kars yöresinin kırk yıl anavattan ayrı kaldığı dönemlerde de bu iki devlet arasındaki sınırın gene Aras'ın kollarından olan Zivin çayını boyladığını kaydetmek gerekir.

Aras nehrinin tarihteki bir başka önemi de, çok dar boğazlar içinde aktığı kesimlerinin dışında, mühim yollara güzergâh teşkil etmesi ve bunun sonucunda da istilâ ordularının bu nehir boyunu izlemeleri ve birçok önemli savaşların bu nehrin havzasında yapılmış olmasıdır.

Müslüman Araplar'ın Aras havzasına Halife Osman döneminde başlattıkları akınlar sonucunda Azerbaycan müslümanların hâkimiyeti altına girmişti. Daha sonraları Azerbaycan'da hüküm sürmüş olan Türk asıllı Sâcoğulları ailesinin Aras kıyıları ile ilgilenmeleri, Halife Mu'tasım zamanında Azerbaycan ve İrminiye'de meydana gelen bir isyanı (839 ortaları) bastırmak için âsi üzerine Ebû's-Sâc'ın gönderilmesiyle başlar. Ebû's-Sâc'ın bu topraklardaki yarı bağımsız valiliği on bir yıl devam ettikten sonra onun oğlu Ebû'l-Kâsım Yüsuf zamanında da Aras civarındaki topraklar için Sâc hânedanı ile Ermeniler arasındaki mücadeleler devam etti. Bu mücadelelerden bahseden tarihî kaynaklarda Aras nehri ile kollarının ve bu nehrin kıyısında bulunan şehirlerin adları geçer. Türkler'in Bizans'a karşı ilk zaferleri olan Pasinler Savaşı Aras ırmağının yukarı havzasındaki Pasinler ovasında cereyan etmişti. 18 Eylül 1048 tarihindeki bu savaşta Türk kuvvetlerine Tuğrul Bey'in görevlendirdiği İbrâhim Yınal, Bizans kuvvetlerine de Katakalon kumanda ediyordu. Gürcü Prensi Liparit kumandasındaki birliklerin de yardım ettiği bu Bizans ordusu Türk kuvvetleri karşısında tutunamadı ve Bizans İmparatoru Monomakhos Tuğrul Bey'le antlaşma yapmaya mecbur kaldı.

Tuğrul Bey'den sonra Alparslan sultan olunca o da Aras dolayları ile ilgilenmeye başladı. Rebüülevvel 456'da (Mart 1064) "Rum gazası"nı amaçlayan seferine başlamak üzere Rey'den Aras dolaylarına hareket ederek bu nehrin sol (kuzey) tarafındaki Nahçıvan'a ulaştı ve ordusunun bu noktadan Aras nehrinin karşı (sağ) yakasına geçişini sağlamak için gemilerden (bazı kaynaklara göre kayıklardan) kurdurduğu bir köprüden faydalandı. Bu sefer sonunda Aras kıyısındaki çok önemli bazı kalelerle birlikte Aras'ın iki yakasında yayılan Sürmeli Çukur fethedildiği gibi, gene Aras havzasının önemli şehirlerinden olan ve Arpaçayı'nın batısında bulunan Ani şehri de alındı. Sultan Alparslan daha sonra 1067'de bir defa daha Aras yöresine geldi. Horasan'dan büyük bir ordu ile hareket ettiği ve Aras nehrini ikinci kez geçtiği bu seferin sonunda Tiflis şehri fethedilmiş oldu.

Selçuklu döneminde Aras ile Kura nehirleri arasında kalan sahanın Türkleşmekte olduğunu gören Gürcü Kralı II. David, 1121 yılında kendi ülkesine Kuzey Kafkasya'dan önemli sayıda hıristiyan Kıpçak çağırdı ve 40.000 kişilik bir ordu oluşturarak Türkmenler'e hücum etti.

Daha sonraları bu topraklar Gürcüler'le Türkler arasında zaman zaman el değiştirdi, Ani şehri de Gürcüler tarafından geri alındı. Bu defa Atabeg İldeniz Gürcüler'le Aras kıyılarında karşı karşıya geldi. Fakat hiçbir taraf zafer kazanamayınca İldeniz Ahlat'a elçi göndererek Sökmen'i de sefere davet etti. Selçuklu Sultanı Arslanşah da aynı şekilde hareket etti. İldeniz'e yardım için farklı istikametlerden gelen Türk kuvvetleri Aras kıyısında Nahçıvan'da toplanarak Gürcistan'a girdiler. Aras boyları, bazan savaş alanı bazan da bu örnekte olduğu gibi kuvvetlerin savaş öncesinde toplanma alanı olarak önem kazanmıştır.

Aras ve çevresinin kesin olarak Türkler'le iskânî İlhanlılar döneminde olmuştur. Bu dönemde İlhanlı Veziri Emîr Çoban'ın emriyle Aras üzerinde, inşası 2.5 yıl süren, muazzam köprünün (Çobandede Köprüsü) yaptırılması olmasa da İlhanlılar'ın Aras dolaylarına gösterdikleri ilgiyi ve yöreye kesin hâkimiyetlerini belirtir. Bu tarihî köprü daha sonra birçok askerî birliğin savaş sırasında faydalandığı bir yol teşkil etmiştir. Meselâ Timur'a ait kuvvetler bu köprüden geçtiği gibi Akkoyunlu emirlerinin bu köprü yakınında savaştıkları da bilinmektedir.

Evlîya Çelebi, zamanındaki doğu seferinde askerin bu köprüden geçişinin üç gün sürdüğünü söyler. Aras'la ilgili bu türlü imar işleri daha sonraki yüzyıllarda Timur'un ilgisinin bu yöreye çevrilmesiyle yeniden görülür. 1403 yılının Temmuz ayında Gürcistan'a gelen Timur burada fetihlerde bulunduktan sonra kışı geçirmek üzere Karabağ'a giderken Aras'ın sol tarafındaki Beylekân şehrine uğramış ve bu şehrin çok harap bir vaziyette olduğunu görerek imarını emretmişti. Ayrıca Aras ırmağında buraya kadar 6 fersah uzunluğunda ve on gez genişliğinde bir kanal kazdırmıştır. Gene Timur döneminde Aras'ın Cenkşî Köşkü denilen mevkiinden başlayıp Sarhe Pil mevkiine kadar devam eden başka bir kanal daha açılmıştı. 10 fersah uzunluğunda olan bu kanal gemilerin bile çalışmasına elverişli idi. Bu kanallar sayesinde Aras çevresinde birçok yerde sulu tarım yapma imkânı da elde edilmişti.

Erzurum'dan doğuya doğru yönelen yollardan birisi Aras vadisini takip ettiğinden Yavuz döneminden itibaren başlayan Osmanlı doğu seferlerinde bu nehrin vadisinin imkân verdiği yollar kullanılmıştır. Yavuz Çaldıran Seferi'ne Aras vadisini takip ederek Pasin ovası üzerinden gitmiş, dönüşünde Nahçıvan'da Aras vadisini terkederek Revan - Kars üzerinden dönmüştür. Daha sonraki dönemlerde de Aras havzası ve bu havzadaki önemli şehirler Osmanlı padişahlarının ilgisini çekmiş, Safevî-Osmanlı münasebetleri dolayısıyla da Aras kıyıları iki taraf arasında defalarca el değiştirmiştir. Kanûnî Sultan Süleyman'ın 1554'te gerçekleştirdiği İran seferi sonucunda Aras kıyısındaki Nahçıvan şehri Osmanlı topraklarına katılmıştı. 1578 Osmanlı-İran mücadelesi sırasında Aras nehrinin güneyinde ve kuzeyindeki bölgelerin fethi gerçekleşmişti. Bir sonraki yüzyılda da IV. Murad'ın Revan Seferi'nde (1635) Aras vadisi yolu takip edilmiş ve bu yolun Aras'ı aşığı Çobandede Köprüsü yeniden onarılmış, Revan'ın fethinden sonra da gene Aras havzası şehirlerinden Mâkû ve Hoy ele geçirilmiştir. Sefer dönüşü sırasında nüfusu kalabalık olan Aras yöresinden Zeynelî aşiretine ait 1000 civarında nüfus buradan alınarak daha batıdaki seyrek nüfuslu sahalara yerleştirilmiştir. Daha yakın dönemlerde de 1877 ve 1914 yıllarındaki Türkiye-Rusya savaşlarının çok önemli bazı askerî harekâtı Aras'ın yukarı mecrası yakınında meydana gelmiştir.

Aras nehri ve havzasının dinler tarihi açısından da önemi vardır. Bu nehrin aşağı kesimleri İslâmiyet'in doğuşundan çok önceleri yahudi bölgesi olarak bilinmektedir. Bu sebeple eski yahudilere ait birçok menkıbeye mekân olarak Aras çevresi toprakları gösterilir. Bu yüzden Âd ve Semûd kavimlerine ait harâbeler bu topraklarda aranmıştır. Eski dinlerin gelişme alanı içinde bulunmasından dolayı da Aras nehri eski kaynaklarda âdeta efsaneleştirilmiş ve sularının birçok hastalığa deva olduğuna inanılmıştır. Bu eski rivayetlerden birine göre de Aras cennetten çıkan dört nehirden biri sayılmaktaydı.

BİBLİYOGRAFYA :

Kâtib Çelebi, *Cihannümâ*, s. 396, 397; Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, II, 223; Mahmud Celâleddin Paşa, *Mir'ât-ı Hakikat* (nşr. İsmet Mirroğlu), İstanbul 1983, s. 697; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, III/1, s. 198; M. Fahrettin Kirzioğlu, *Kars Tarihi*, İstanbul 1953, I, 9; a.mlf., *Osmanlıların Kafkas-Ellerini Fethi (1451-1590)*, Ankara 1976, s. 108, 165-166, 317-321, 368-370; E. Honigmann, *Bizans Devleti'nin Doğu Sınırı* (trc. Fikret İşıltan), İstanbul 1970, s. 183, 213; Cevdet Çulpan, *Türk Taş Köprüleri*, Ankara 1975, s. 66; Osman Turan, *Selçuklular Zamanında Türkiye Tarihi*, İstanbul 1984, s. 15; Ali Sevim, *Anadolu'nun Fethi*, Ankara 1988, s. 41; İsmail Aka, "Timurlular Devleti", *Doğuştan Günümüze Büyük İslâm Tarihi*, İstanbul 1989, IX, 290; Hakkı Dursun Yıldız, "Azerbaycan'da Hüküm Sürmüş Bir Türk Hanedanı: Sac Oğulları, III", *TD*, sy. 32 (1979), s. 29-70; Besim Darkot – A. Zeki Velidi Togan, "Aras", *İA*, I, 554-557; W. B. Fisher – C. E. Bosworth, "Araxes", *Elr.*, II, 268-271.

METİN TUNCEL

ARASÂT

(العصاة)

Kıyamet gününde insanların toplanacağı yerin bir adı.

Arsâ (العصاة) kelimesinin çoğulu olan *arasât*, "üzerinde bina bulunmayan boş arazi parçaları" anlamına gelir. Kur'an'da zikredilmeyen bu kelime hadislerde sözlük mânasıyla kullanılır (bk. Buhârî, "Meğâzi", 8). *Arasât*, ilk devir kelâm kaynaklarında (bk. Kādî Abdülcebbar, s. 425) ve daha sonraki bazı eserlerde, kıyametin kopmasından sonra diriltilecek olan insanların dünyada yaptıkları bütün fiillerden sorguya çekilmek üzere sevkedilecekleri yerin adı olarak kullanılmış (bk. İbn Kesîr, *en-Nihâye*, I, 261; a.mlf., *Tefsîr*, III, 470) ve dinî kültürümüzde bir terim haline gelmiştir. "Arasâtü'l-kıyâme", "arsa-i mahşer" ve "yevm-i arasât"

şekillerinde hem toplanma yeri hem de toplanma gününün adı olarak kullanılan *arasât*, Türk din kültüründe özellikle mevlid okunurken veya dua yapılırken, "şefi'ül-*arasât*" (*arasât* gününün şefa-atçısı) veya "şefi'ül-usât fî yevm-i-*arasât*" (*arasât* gününde günahkârların şefa-atçısı) söyleyişlerinde Hz. Peygamber'e verilen unvanlar arasında zikredilir.

BİBLİYOGRAFYA :

Türk Lugatı, III, 492-493; Buhârî, "Meğâzi", 8; Kādî Abdülcebbar, *Şerhu'l-Uşûli'l-ğamse*, s. 425; İbn Teymiyye, *Mecmû'ü fetâvâ*, IV, 303; İbn Kesîr, *en-Nihâye*, I, 261; a.mlf., *Tefsîr*, III, 470; Kādîzâde Ahmed b. Mehmed Emin, *Ferâidü'l-fevâid*, İstanbul, ts. (Cemâl Efendi Matbaası), s. 165.

YUSUF ŞEVKİ YAVUZ

ARASTA

(آراسته)

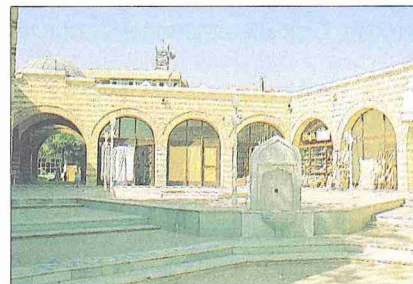
Üstü genellikle tonoz veya çatıyla örtülü bir sokağın iki yanında karşılıklı sıralanan ve aynı cins malları satan dükkânların meydana getirdiği çarşı.

Türkçe'ye Farsça'dan geçtiği sanılan *arasta* kelimesi önceleri "ordugâhta kurulan pazar" anlamında kullanılmıştır. *Ârâsten* (آراستن) "tanzim etmek, sıraya koymak; çekidüzen vermek, süslemek" masdarından gelen *arastanın* mânası "sıraya konulmuş, düzenlenmiş" olup Farsça'da "çarşı" anlamında kullanılmamaktadır. Türkçe'de bu anlamı kazanması, dükkânların düzenli biçimde karşılıklı birer sıra halinde dizilmiş olmalarından veya ordugâh pazarlarının askerî disiplin içinde "tanzim edilmiş satış" yapımlarından yahut her iki sebepten yani bu dükkânların gezgin satıcılara nisbetle her hususta düzene konulmuş olmalarından ileri gelebilir. *Arastalar*, sonrala-

rı aralarına değişik esnafın da karışmasına rağmen, genellikle aynı malın ticaretini yapan dükkânlardan oluştuğu için "terlikçiler *arastası*", "kürkçüler *arastası*", "baharatçılar *arastası*" gibi isimlerle de anılmışlardır. Bu çarşılar, başta camiler olmak üzere vakıf eserlere gelir sağlamak amacıyla onların yakınında veya bazı hallerde ayrı olarak uzağında yapılmışlardır. Özellikle camilere yakın yapılmalarının başlıca sebebi, o camiye cemaat temin etmek ve çevresine canlılık kazandırmaktır.

Bugün mevcut bulunan *arastaların* tamamı kâgir olup sokak kısımları genellikle tonoz veya ahşap çatı ile örtülüdür. Lüleburgaz'daki gibi sokağının üstü açık olanlar da bulunmakta, ayrıca önü tenteli ve tamamen ahşaptan yapılmış olanların da varlıkları kaynaklardan öğrenilmektedir. Kapalı tip *arastalarda* dükkânların açıldığı sokağın iki ucunda ve bazan ortalarında birer kapı, tonozlarında veya duvarlarında da genellikle birer küçük pencere bulunmaktadır. Edirne Selimiye ve Payas *arastalarında* görüldüğü üzere bazı *arastalarda*, çarşı esnafının dürüst iş yapacaklarına dair sabahları yemin ettikleri bir de dua kubbesi vardır. Kapalı *arastalar*, bu mimarileriyle bedestenlere benzerlerse de bunların mahzen veya kiler hücreleri bulunmaz. Diğer taraftan, bedestenlerin değerli kumaş veya mücevherat gibi emtianın alınıp satıldığı, hatta banka hizmetlerinin verildiği yerler olmalarına karşılık *arastalar*, onlara nazaran daha az önemli malların ticaretinin yapıldığı yerlerdir. Ankara Mahmud Paşa Bedesteni'nde (Anadolu Uygurlikları Müzesi) olduğu gibi bir kısım bedestenlerin bir veya birkaç *arastası* bulunmaktadır. Bedestenlere göre daha küçük boyutlarda yapılan ve onlardan farklı olarak genel-

Rüstem Paşa Arastası - Tekirdağ

Edirne Selimiye Arastası'nın üstten görünüşü

